

17. Í Ábrahams húsi eri eg tann elsti av hansara køllum. Guð gjørdi hann ríkan og múgvandi, í mongum hann ber av øllum, til neyt og seyð, til silvur og gull, og har er við fólkí húsiní full, kamelar og hvørt av sinum.

18. Nú konan hans, Sára, sum gomul er, fekk sonin á ellisdegi, tann sonin, sum navnið Ísakur ber, hjá Guði og monnum ein gleði. Hans faðir gav honum ognir, tí at Kánaans land, sum vit búgva í, er honum av Harranum jættað.

19. Nú havi eg Ábrahami svorið, so satt eg ikki kann undan meg siga, at vitja til tykkara, hansara ætt og um hesa gentu biðja. Já, Harrin við brunnin mæi sýndi tað, at gentuna havi eg funnið idag, sum er minum harra ætlað.

20. Tí biði eg tykkum, tit veitið mær svar, sum gentuni ráða og valda, at eg til fullnar kann vita við mær, hvat tit munnu um hetta halda. At ei av røttum skal sigast um meg, at børnini sendi eg ørindi, og fari síðani sjálvur.

21. Laban og Bethuel søgdu hartil: »Ímóti tær siga vit ikki, tí Harrin tað hjúnalag hava vil, sum er eftir hansara tykki. Vit okkara jättan vist geva tær, men gentan skal sjálv veita tykkum svar, hvat henni á hetta líkist.«

22. Rebekka varð kallað fyrri teir inn, nu sjálv fyrri seg at svara. »Er hetta í huga tær enn um sinn við hesum monnum at fara frá landi og øllum, sum tær var kært, tú skalt ikki siga, at noyð tú varðst, tín egna vilja tú hevir.«

23. Hon svaraði teimum so satt og rætt, sum Harrin skeyt henni í huga: »Guðs gerning at broyta er ikki lætt, tað man eingin menniskja duga.« Hon rættir Eliesari sin ahond, at ho vildi koma til Kánaans land, og har verða kona Ísaks.

24. »Eg Ábrahams Guði takki fyrst« sang hann av hjarta og munni »sum gjørdi, at ferð min eydnaðist, so gentuna eg havi funnið. Hann miskunnsamur og náðigur var mót húsbónda minum og líka mót mær, um ævir Hann heiðurin eigur.«

25. So leitar hann í sinum viðføri og festarfæ moynni han gevur, gull, silvur og dýrastu klæðini, tey vakrastu, nakar hevir. Og mamman og brøðurnir tey fingi sitt, tað var ikki lítið, sum teimum varð bytt — so tekur hann til í stórum.

26. Tá fyrstani hann at borðum fer og teir, sum við honum vóru: teir ótu og drukku, sum síður er, og glaðir frá borði fóru. Men annan dagin han fór av stað — Rebekka við honum í ferðalag — hann vildi ei longur biða.

27. »Vælsignað tú veri, vár systir kær« har ljóðaði samfeldur songur »og himmalsins Harri teg signi har, sum leiðin hjá tær nú gongur.

Trygvi Laksáfoss farin

Leygardagin varð Trygvi Laksáfoss, fyrrverandi býráðsformaður í Klaksvík, borin til gravar. Deyðsboðini komu snemma á morgni mikudagin 29. november.

Deyðsboðini av Trygva komu dættliga. Hóast álvarsligan sjúkratilburð fyrri nœkrum árum síðani, hildu vit øll, at Trygvi nú var komin rættiliga fyrri seg aftur. Hann var líka virkin og arbeiðssamur, sum hann var, áðrenn sjúkratilburðin. Men kortini varð hann braddliga fluttur.

Trygvi varð borin í heim 30. juli 1931. Hann vaks upp á Biskupstøð í Klaksvík, har foreldur hansara, Hannemia, ið var ættað av Biskupstøð og Poul Laksáfoss, sum var ættaður úr Oyndafríði, bygdu sær heim.

Upprunaliga valdi Trygvi sær maskinmeistarastarvið sum livsyрки. Hann fekk sær útbúgving á tí økinum. Kom rættuliga ungur sum maskinmaður umborð á trolara hjá P. F. J. Kjølbro og gjørdist heilt skjótt 1. maskinmeistari. Men seinni í livinum gjørdi Trygvi seg galdandi á mongum øðrum økjum.

Hann gjørdist vinnulivsmaður í orðsins sanna tydingi. Var ein sannur sloðbrótari á hesum øki. Saman við brøðrum sínum ar hann við til at stovna P. F. Stella. Hetta felag bygdi fyrst tveir saltfiskalinubátar og ein frystilubát. Seinni vórðu teir triggir linubátarnir seldir og felagið bygdi tveir nýmótans flakaverksmiðjutrolarar.

Tá P. F. Stella miðskeiðis í sjeitiárinum gavst á fiskivinnuøkinum fór Trygvi undir sitt egna reiðaravirkni. Hann bygdi rækjutrolaran Karinu, sum hann síðani tá hevur ríkið fyrirmyndarlaga. Alivinnan hevði eisini hansara áhuga. Fyrst í áttatiárunum fór Trygvi undir bæði smoltaling og sjögvaling á Norðoftum. Raksturinn av teimum báðum alisøðunum hevur eisini verið fyrirmyndarligur.

Trygvi Laksáfoss varð valdur í Klaksvíkar býráð í 1970 og varð sitandi býráðslimur í seks ár. Av hesum var hann býráðsformaður í fimm ár. Hesi ár var stórir framburðir í Klaksvíkar kommunu. Hetta vóru groðfarrik ár. Tey vóru eisini eyðkend av einum sloðbrótaravirksemið. Fyrstu bátabrúgvarnar í landinum. Fyrsta svimjihøllin í Føroyum. Og Skúlin við Ósánnu. Eitt nýtt og serligt snið. Í dag finnast fleiri av tí slagnum kring landið.

At ætt tin skal fjølgast í túsundtal, og yvir tínum figgindum hava skal alt valdið og yvirræðið.

28. Eliesar við moynni í saðil steig, hon fekk á kamelinum sæti. Og genturnar tær fylgdu henni á leið, hr var bæði kúur og kæti. Hon vininum heilsaði goða nátt og síðani hildu tey leiðina brátt til Kánaans land mundi liggja.

29. Men tá ið tey komu heilt suður har, sum Ísakur bústað hevði, tá var hann um kvøldið farin sær at hyggja at bei og seyði og hava sitt vanliga bønarhald til Harrans, sum hevur á øllum vald — tá sær hann kamelarnar koma.

30. Rebekka nú hugdi upp og sá, at Ísakur har seg rørdi, hon smæðin steig av kamelinum tá,

Í býráðnum umboðaði Trygvi Javnaðarflokkin. Undirritaði hevði ta gleði at sita í býráðnum saman við honum í eitt valskeið. Undir jarðarferðini varð sagt, at býráðsformaðurin, Trygvi Laksáfoss hevði fingið tað skoðsmál, at hann gjørdi gáttina millum býráðið og borgaran lægri. Her hevði Trygvi gott til at brega. Abbi hansara í móðurættina var Simun Jens á Biskupsstøð — stovnarin av Klaksvíkar Arbeiðsmannafelag og eldhugaður javnaðarmaður.

Vit hava øll mist, nú Trygvi er farin. Ein missur fyrri Klaksvík, Norðoyggjar, føroyskt vinnuliv og Føroyar. Men tey, sum hava mist mest, eru kona hansara Karin, børnini og næstringarnir annars. Í hesum døgum leita okkara tankar til tykkara. Vit ynskja at Harrin má troysta og styrkja tykkum í hesi stóru sorg.

Við hesum vilja vit lýsa frið yvir minnið um Trygva Laksáfoss.

Hvíl í friði.

Vilhelm Johannesen

sær vendi til mannin, seg færdi:

»Hvør er hásin maður, sum stendur har?«

»Min húsbóndi er« var hansara svar

»hvørs hústrú tú nú skal verða.«

31. Tá Ísakur hevði frá ferðini frætt, um hvussu tað gingist hevði, hann til Rebekku — eg sigi tað satt — sær vendi og hond sína legði í hennara hond og leiddi nú í móðurhúsið ta einastu frú, hann elskaði allar sínar dagar.

32. Tann sama himmalska Harra og Guð vit biðja fyrri tykkum báðum, at goðska hans tykkum fellur í lut, at liva í friði og náðum. Í árin mong og siggja við bæði børn og komandi ættarlið, til deyðin man skilnaðin gera.

Axel Torgarð tyddi